

nanmeebooks

Ten

พิมพ์ครั้งที่ 4

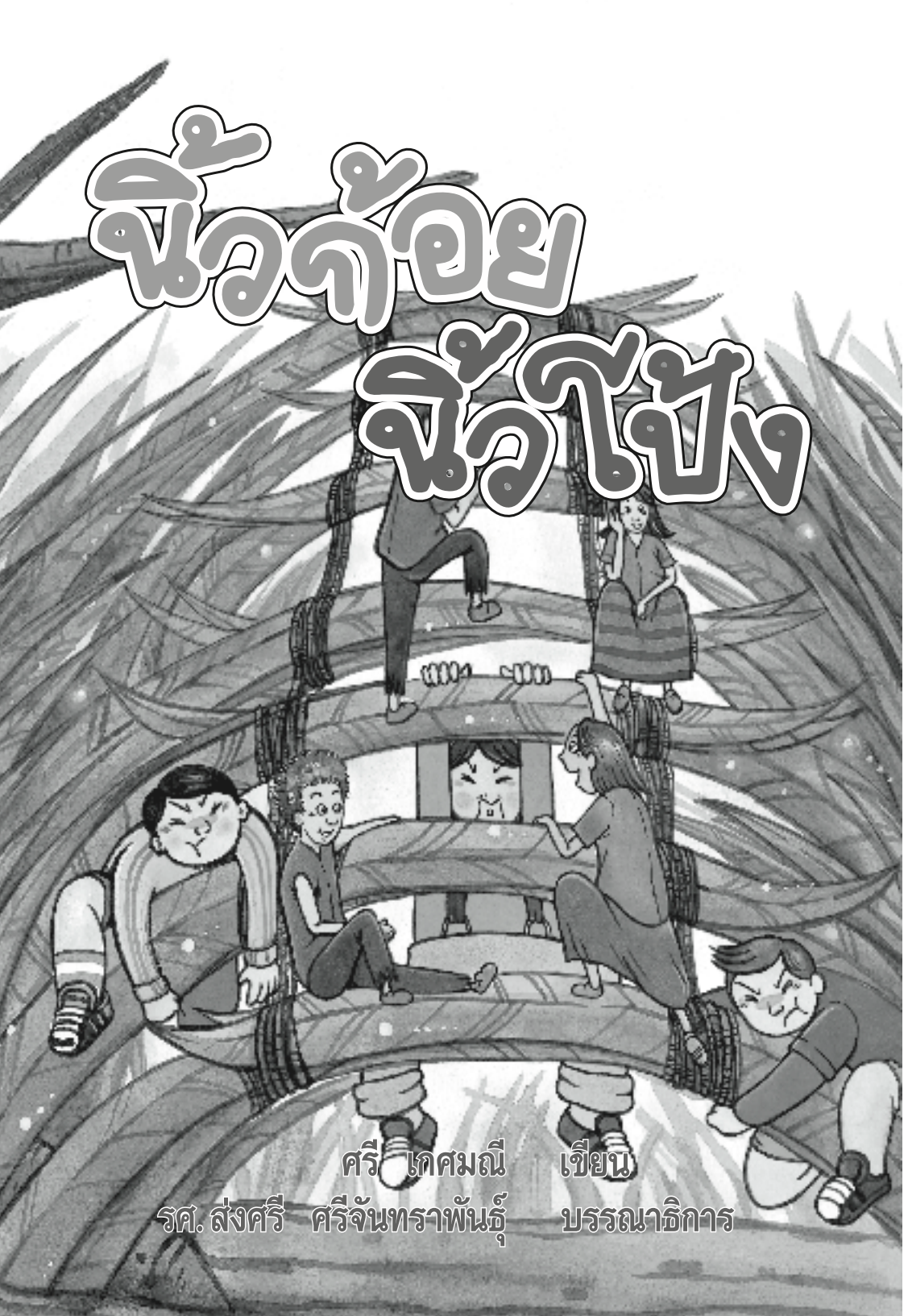
นิ้วอ้อย

นิ้วโป้ง

ศรี เกศมณี เขียน
 รศ. สงศรี ศรีจันทร์ภาพันธุ์ บรรณาธิการ

นิ้วค้อย นิ้วโป้ง

ศรี เกศมณี เขียน
รศ. สงศรี ศรีจันทราพันธ์ บรรณาธิการ

นัวก้อย นัวโป่ง

เขียน : ศรี เกศมณี

บรรณาธิการ : รศ.ส่งศรี ศรีจันทร์หาพันธุ์

ภาพปกและภาพประกอบ : ชัยวัฒน์ พุดิวัดมน์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๕

ราคา ๙๘ บาท

© ลิขสิทธิ์ ๒๕๕๕ : ศรี เกศมณี

สงวนลิขสิทธิ์จัดพิมพ์ : บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด

ผู้จัดจำหน่าย : บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

www.nanmeebooks.com

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ศรี เกศมณี.

นัวก้อย นัวโป่ง. -- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2545.

160 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 974-472-824-8

บรรณาธิการบริหาร : เอื้อยจิตร บุณนาคน ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ราตรี สังสฤกษ์ หัวหน้ากองบรรณาธิการ : พิมพ์อนงค์ ริมสินธุ์ หัวหน้ากองพิสูจน์อักษร : สุเทพ พรหมมงคล พิสูจน์อักษร : บุษบา รุจิวิฑรพงศ์, จิตภาภา เรื่องอมรวัดมน์ คอมพิวเตอร์กราฟิก : ธนิตา สาธุพันธุ์ จีระศักดิ์ สุขเกษม ออกแบบปก : ศรีวิสาข์ อินตระกุล ฝ่ายผลิต : สุภาพร พงศ์ไกรศรีศิริเพ็ลท : คลาสสิกสแกน โทร. ๐-๒๖๘๒-๑๔๓๓ พิมพ์ : พงษ์วินทร์กรพิมพ์ โทร. ๐-๒๓๙๙-๔๕๒๕ จัดจำหน่ายโดย : บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด ๙๔๗/๑๕๘-๑๕๙ บางนาคอมเพล็กซ์ หมู่ ๑๒ ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ ๑๐๒๖๐ โทร. ๐-๒๗๔๔-๐๘๐๓ โทรสาร ๐-๒๗๔๔-๐๘๗๓-๔

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย

คำนำสำนักพิมพ์

ชาวนิวก้อย เป็นเกษตรกร ดำรงชีวิตอยู่อย่างพอเพียงและเป็นสุข ส่วนชาวนิวโป่ง เป็นนักธุรกิจ มีชีวิตที่หรูหราและฟุ่มเฟือย วิธีชีวิตของคนทั้งสองกลุ่มนี้ ดูจะแตกต่างกันและห่างไกลกันเหลือเกิน แต่แท้จริงแล้ว พวกเขากลับมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องเกี่ยวพันและพึ่งพากันอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ยิ่งเมื่อฟองสบู่ที่ฟูฟ่องของชาวนิวโป่งแตกดังโพละ! ชาวนิวก้อยก็ย่อมจะได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แม้จะไม่มาก แต่สมควรแล้วหรือที่จะนั่งดูตาย เพราะเมื่อฝ่ายหนึ่งล่มสลายไปแล้ว อีกฝ่ายจะอยู่อย่างโดดเดี่ยวได้หรือ เช่นนี้ พวกเขาควรทำอย่างไรต่อไป และอะไรคือสิ่งสำคัญที่จะนำทางพวกเขาให้ก้าวผ่านเรื่องราวๆ นี้ไปได้

นิวก้อย นิวโป่ง ผลงานของ **ศรี เกศมณี** ได้รับรางวัลชมเชย ในการประกวดวรรณกรรมเยาวชนรางวัลพระราชทาน **แว่นแก้ว** ประจำปี ๒๕๔๔ เล่าเรื่องของสังคมเล็กๆ สองแห่ง ที่ช่างคล้ายคลึงกับสังคมใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งเรารู้จักกันเป็นอย่างดีเหลือเกิน แต่จะคล้ายมากน้อยแค่ไหน ขอเชิญพิสูจน์ด้วยตัวคุณเอง

น่านมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์

๑

"เช้าวันนี้อากาศช่างสดใสเสียจริงๆ"

ปู่โต๊ะโต หัวหน้าพวกชาวนีวก้อย นั่งไขว่ห้างอยู่บนยอดหญ้าที่ยังขึ้นด้วยหยาดน้ำค้าง ขาของเขาสั้นนิดเดียว จึงไขว่ห้างไม่ถนัดนัก ต้องขยับขาไปมา จนเกือบจะหล่นลงมาจากยอดหญ้าหลายครั้ง เขามองดูแสงแดดและดอกไม้ที่คลีกลีบบานที่ละดอกๆ พलगรำพึงอย่างมีความสุข

ปู่โต๊ะโตมีความสุขจริงๆ เขามีอายุเก้าสิบปีแล้วก็จริง แต่สุขภาพแข็งแรง เขาอาจกระโดดเกาะ 'สายใยสื่อสาร' ที่มีใช้เฉพาะพวกนีวก้อยเท่านั้น แล้วเหวี่ยงตัวขึ้นไปอยู่บนยอดหญ้าหรือต้นไม้สูงๆ ได้ บางทีก็วิ่งลดเลี้ยวไปตามต้นหญ้า จากตำบลหนึ่งไปอีกตำบลหนึ่งในเวลาไม่ถึงสิบห้า นาที ทั้งๆ ที่ตัวเล็กเท่านีวก้อยของคนธรรมดาๆ เท่านั้นเอง พวกนีวก้อยมักทำอะไรที่แปลกประหลาดได้หลายอย่าง แต่ก็ทำได้อย่างเชื่องช้าในบางเรื่อง

อย่างเช่นวันนี้ อากาศสดใส ปู่โต๊ะโตคิดจะออกไปหาเห็ดโคนหอมๆ มาทำอาหารกินสักหนึ่งดอก คงยากมากที่จะถอนขึ้นมาได้ เพราะเห็ดบางดอกหรือเกือบทั้งหมดมีขนาดใหญ่กว่าปู่โต๊ะโตเสียอีก แต่เขาก็อยากกินมันเสียด้วย เขาอายุยืน แข็งแรงจนอายุได้เก้าสิบปีนี่ ก็เพราะกินแต่อาหารพวกพืชผักและผลไม้ในป่านี้เท่านั้น

พวกนี้วัก้อยเป็นพวกยากจนมาก ๆ อาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็กๆ ที่เจาะเป็นโพรงตามต้นไม้หรือโคนต้นไม้ อยู่กันใกล้ๆ เหมือนสลัม แต่เป็นสลัมที่สะอาดเยี่ยม พวกเขารักษาสุขภาพอนามัยเป็นอย่างดี ทุกๆ เย็น พวกเด็ก ๆ ชาวนี้วัก้อยจะออกมาวิ่งเล่นโหนต้นไม้ เตะลูกบอล โดยใช้ลูกไม้แห้งๆ บางครั้งก็เล่นไล่จับกันทั้งครอบครัว แล้วแต่ใครจะคิดวิธีเล่นสนุกๆ

ปู่โต๊ะโตจะสอนหลานๆ ว่า ถ้าเราไม่กินผักผลไม้ เราจะอดตาย

"เราไม่กินเนื้อสัตว์ ไม่กินไข่บ้างหรือคะ ปู่" หนูจิริต หลานสาวที่ช่างพูดที่สุดถาม ขณะที่ห้อยโหนอยู่บนต้นไม้ใหญ่ แล้วแกว่งตัวไปมาอย่างนำหวาดเสียว

"เจ้าเอาที่ไหนมาพูด" ปู่โต๊ะโตเป็นคนใจดีแต่ทำเสียงดุ เพราะปู่เองไม่เคยได้ยินว่า พวกนี้วัก้อยจะกินในสิ่งที่หนูจิริตพูดมาก่อนเลย

"หนูรู้ หนูเห็น" เด็กหญิงน้อยๆ ได้ตอบ "พวกนี้วัก้อยเขากินกัน ทำไมเราจะกินไม่ได้ล่ะคะ ปู่"

ปู่โต๊ะโตทำตาเหลือกลาน ถามว่า

"เจ้าเห็นพวกนี้วัก้อยไปแล้วรี"

"หนูก็เห็นคะ ปู่" หนูจิวหลิวแย่งตอบอย่างภาคภูมิใจ "พวกเขา ก็ตัวเท่าๆ พวกเรานี้คะ ปู่ แต่ทำไมพวกเขาจึงเป็นชาวนี้วัก้อยล่ะ"

"เขาคิดว่าเขาร่ำรวยกว่าพวกเรานะสิ" ปู่โตะโตทำเสียงประชดประชัน "เขาจึงกินอาหารดีๆ แล้วเป็นไง ไม่เห็นตัวโตไปกว่าเราเลย แถมยังไม่แข็งแรง พวกนี้วิ่งแทบจะไม่มีคนเหลืออยู่เลยด้วยซ้ำ *ทุเรศ...*"

"กินอาหารดีๆ หรือคะ ทุเรศ" หลานๆ ถามอย่างงงๆ

"ไม่ใช่ เขาไม่แข็งแรงต่างหาก" ปู่แย้ง

"แต่เราอยากกินอาหารดีๆ อย่างพวกนี้วิ่งบ้าง" หนูแก่งผู้ซื่ออายุที่สุด เอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา ท่าทีเอียงอาย

"ไม่ได้!" ปู่โตะโตเสียงดังจนหนูแก่งสะดุ้ง "พวกนี้วิ่งก็จะต้องกินพืชผักซึ่งไม่มีไขมัน จะได้แข็งแรง ดูลิ...ปู่อายุเก้าสิบปี ยังแข็งแรง" ปู่อแขน เพื่ออวดความแข็งแรง แต่หลานๆ เห็นว่าปู่จอมไปหน่อย

"แล้ววันนี้ เราจะกินผักอะไรดีล่ะคะ ปู่"

เด็กๆ เริ่มหิว เมื่อแสงแดดเริ่มแผดจ้าขึ้น ปู่โตะโตจึงนึกขึ้นได้ว่าจะต้องรีบไป

"โอ๊ะ! ตายจริง... ปู่อยากได้เห็ดโคนหอมๆ มาต้มกินสักหน่อย"

ว่าแล้วปู่โตะโตก็วิ่งราวกับสวมรองเท้าที่มีลูกล้อ ลัดเลาะไปตามซอกกอหญ้า พอโผล่พ้นพงหญ้าก็ย่ำสวบๆ ไปบนใบไม้แห้งกรอบแกรบ จนมาถึงดินจอมปลวกและใบไม้ผุเน่า แลเห็นเห็ดโคนขึ้นเรียงรายราวกับบรุ่มทางตามชายหาด

"น่าเก็บเสียให้หมดนี่จริงๆ" ปู่โตะโตเสียงสั่นด้วยความตื่นตา และความโลภ แต่เขาไม่มีกำลังจะถอนเห็ดได้มากกว่าหนึ่งดอกด้วยซ้ำ

ปู่โตะโตเลือกเห็ดที่ยังตูมอยู่ได้หนึ่งดอก เขาต้องออกแรงถอน

จนเหงื่อตก พอถึงตอนจะนำกลับ เขาไม่รู้ว่าทำอะไร

"พวกเด็ก ๆ วู้!... อยู่ไหนกันหมด"

"อยู่นี่ฮะ" หนูเตี้ยเลยซึ่งซุกซนที่สุดขานรับแต่ไกล เขาวิ่งตามปู่
โต๊ะโตมาห่าง ๆ ปู่โต๊ะโตวิ่งเร็วมากจนเขาตามไม่ทัน

"มาช่วยปู่เอาเห็ดกลับบ้านหน่อย"

"คงไม่ไหวหรอกฮะ ปู่ เพราะเห็ดโตกว่าเรามาก"

"แต่เห็ดก็เบานะ มาสิ...มาช่วยกัน"

ปู่โต๊ะโตหาเชือกเส้นเล็กๆ มาผูกเห็ด เขาลองลากดู แต่เห็ดก็ไม่ขยับ-
เขยื้อนเลยแม้แต่น้อย หนูเตี้ยเลยออกความเห็นว่าเป็นว่า

"รอพวกเด็ก ๆ เถอะฮะ ปู่ กำลังวิ่งตามมาอีกหลายคน"

ปุ่นั่งลงอย่างหมดแรง หนูเตี้ยเลยจึงถามว่า

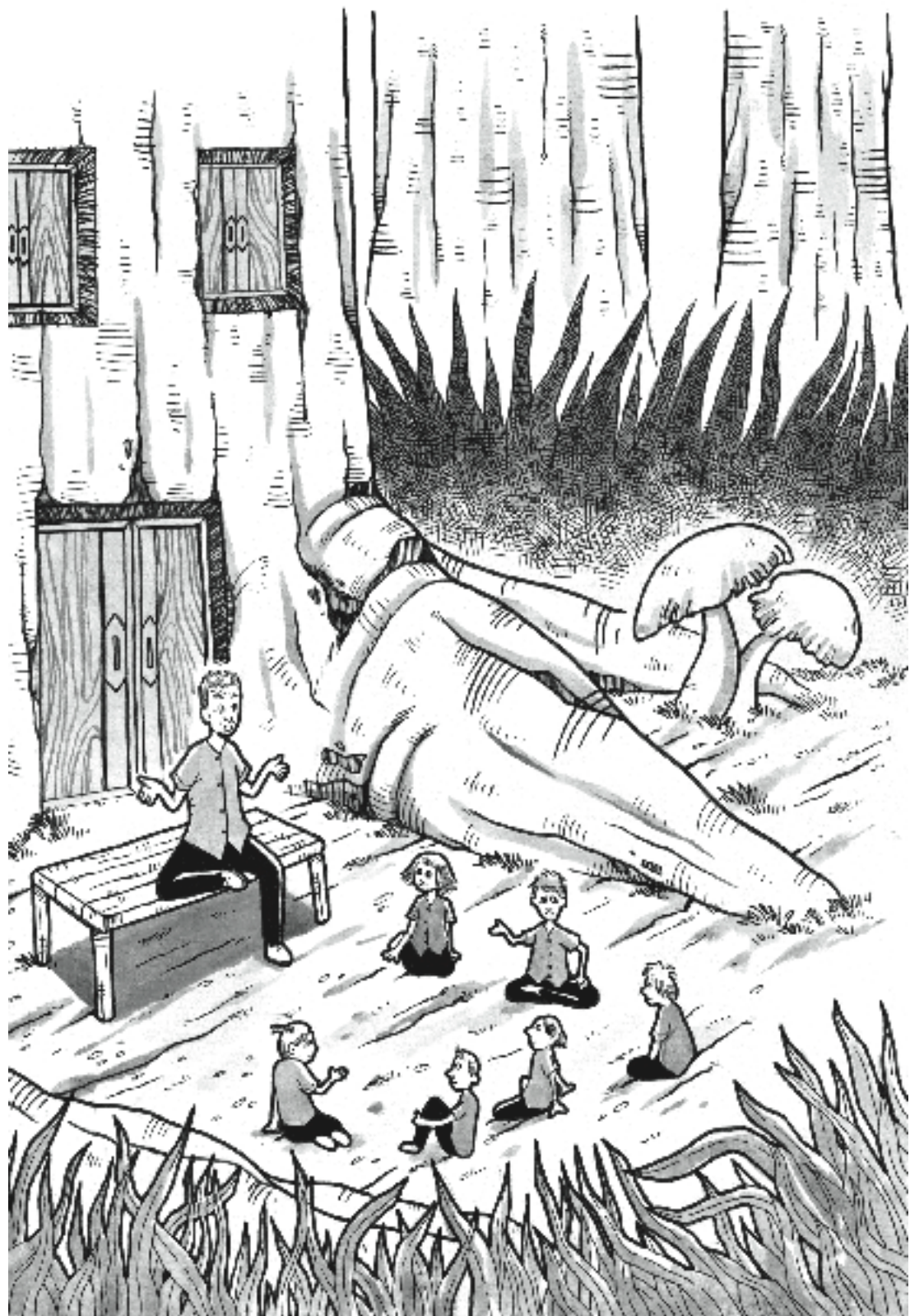
"ปู่เคยลากเห็ดกลับบ้านคนเดียวหรือฮะ"

"เปล่า"

"อ้าว...แล้วคราวนี้ ทำไมปู่ถึงวิ่งมาคนเดียวละฮะ"

"ปู่...คือ..." ปู่โต๊ะโตอีกอึก เขาจะพูดอย่างไรดีว่าเขาเกิดความโลภ
กลัวเห็ดจะบานเสียก่อน กลัวคนอื่นจะแย่งเก็บไปหมด แต่อย่างไรก็ตาม
เขาควรจะพูดความจริงกับเด็ก ๆ จึงจะถูกต้อง

"บางที...ปู่ก็ทำอะไรแบบคนแก่โลกมากน่ะ พวกเธอย่าเอาอย่างปู่
เลย และอีกอย่าง เห็ดน่ะ เขาต้องเก็บตอนเช้า ๆ ถ้าสายเห็ดจะบานหมด ปู่
จึงรีบร้อนไปหน่อย"

เตี้ยเลยพยักหน้าหงิกหงัก เขาให้กำลังใจปู่โตะโตว่า

"ทำอะไรรีบร้อนไม่ดีใช่ไหมหะ แต่โทษปู่ไม่ได้หรอกหะ ผมว่ารองเท้า
เร็วจี๋ของปู่ต่างหากหะหะ ที่พาปู่มาที่นี่ราวกับเหาะ"

"เออ...เตี้ยเลย เจ้านี้ฉลาดมาก" ปู่โตะโตหน้าตาเข้มขื่นขื่นที่เตี้ยเลย
ไม่เห็นว่าเขาทำผิด เขาจับหัวเตี้ยเลยอย่างเอ็นดู แล้วว่า "ใครๆชอบว่าเจ้า
ซีเกียจทำเลข เขาว่าเจ้าโง่... ไม่จริง...ไม่จริง เตี้ยเลยหลานปู่ฉลาดที่สุด"

ปู่โตะโตกับหลานเตี้ยเลยชมนกันไปยกันมา ก็พอดีหลานคนอื่นวิ่ง
หน้าเร็ดมาถึง พอรู้ว่าปู่โตะโตกำลังต้องการแรงงาน เด็กๆจึงพากันจับเชือก
เส้นเล็กๆ แล้วเดินเรียงกันเป็นแถว ลากเห็ดออกจากป่าได้สำเร็จ

"เรื่องต้มเห็ดนี่ก็เป็นเรื่องลำบาก" ปู่โตะโตเปรย "เราจะต้องหากระทะ
ที่โตกว่าเห็ด วางลงบนเตาใบใหญ่ ใส่น้ำ แล้วต้มจนเดือด"

ปู่โตะโตต้องการให้เด็กๆเรียนรู้การทำมาหากินที่สุจริต วันนี้เด็กๆ
ได้เห็นแหล่งเห็ดโคน ต่อไปเขาจะต้องต้มเห็ดอันเป็นอาหารบำรุงกำลังของ
ชาวนี้อีกยเป็นกันทุกคน

มีพวกผู้ใหญ่ราวสิบคนช่วยกันหามกระทะใบขนาดกะลา มันใหญ่โต
มากสำหรับพวกเขา เด็กๆไปหาฟืนและช่วยแม่ก่อไฟ ครูเดียวน้ำในกระทะ
ก็เดือดจนใส่เห็ดลงไปได้ แม่นิดหน่อย แม่ของเตี้ยเลย หาน้ำปลาใส่ให้
มีรส คราวนี้ซूपเห็ดของปู่โตะโตส่งกลิ่นหอมนำกินจนเด็กๆพากันกระเิบ
เข้าใกล้ ปู่โตะโตเรียกลูกบ้านทุกคนมาล้อมวง แล้วตักซूपเห็ดใส่ชามแจก
จ่าย พวกผู้ใหญ่ใช้ช้อนตักน้ำซूपจิบทีละนิด พอซूपตกลิ้นก็ทำเสียง
จิบจิบเอร็ดอระอัย เด็กๆต้องรอให้เย็นก่อนจึงชิมได้

"เด็กๆเขาเห็นพวกนี้วิ่งไป" ปู่เอย์ขึ้นมาขณะที่ทุกคนกำลังละเลียด